

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال – افغانستان

اول فیروزی ۲۰۱۲

در افغانستان چه می گذرد؟

(۱۵۱)

پنجاه هزار کودک در داش های خشت پزی کابل، شرم بر دولت پوشالی و «جامعه جهانی» اش:

چندی قبل مسئولین وزارت امور کار و اجتماعی دولت پوشالی در کنفرانس رسانه ای گفتند که در ۵ سال گذشته در حدود ۹۰۰۰ مورد خشونت علیه کودکان ثبت شده است و با ارائه این آمار ابراز خشنودی کردند!! اما همان وقت گزارشگران پورتال نوشتند که این آمار را با وجود ۵۰ هزار کودکی که در شهر کابل کار می کنند، فقط یک چشم سفید پوشالی می تواند باور کند نه مردم زحمتکش افغانستان.

اینک بنیاد "فریدریش ایبرت" - که خود داستان درازی دارد - و "اتحادیه کارکنان افغانستان" در گزارش مشترک می گویند که در اطراف شهر کابل نزدیک به ۵۰ هزار کودک که سن اکثریت شان بیش از پنج سال نمی باشد، در داش های خشت پزی مصروف کارهای شاقه و طاقت فرسا می باشند، که ضمن این کار مورد سائر خشونت ها قرار می گیرند.

به اساس گزارش این نهاد ها این کودکان به طبقات زحمتکش کشور ما تعلق دارند که ناگزیر اند به خاطر نان از هفت صبح به کار آغاز کنند و تا هفت شام عرق ریزان کار کنند. ساحه کاری این ۵۰ هزار سرباز کودک اجیر، ولسوالی ده سبز کابل می باشد. وضعیت این کودکان به اندازه ای دردناک است که حتی گماشتگانی چون فرانک هنتک که مسؤل بنیاد "فریدریش ایبرت" در افغانستان می باشد آنرا برای دولت پوشالی و «جامعه جهانی» شرم آور خواند. او مثل سایر انجوبازان و «مدنی گراها» وظیفه دارد تا گاهگاه به خاطر اغفال مردم عزیز ما، از دولت پوشالی و اربابان خارجی شان گله سر بدهد. چنانچه باری "سیلی غفار" رئیس مؤسسه "حاکا" نیز در مصاحبه ای با سایت شبکه جامعه مدنی از دستاوردهای دولت پوشالی سخن گفته، چند انتقاد بی محتوا و پوده را نیز بر آن مطرح کرد، تا عوام را بفریبد. او در حقیقت با اشاره به دستاوردهای حکومت پوشالی به مشاطه گری کرزی، فهمیم

و خلیلی پرداخت که دیگران به حق او را نه رئیس مؤسسه امداد انسانی برای کودکان و زنان افغان بلکه رئیس مؤسسه امداد سیاسی برای جلادان افغانستان نام دادند.

حال آقای فرانک نیز تلاش دارد تا به سروصدا راه انداختن، انجوها و «جامعه مدنی» شان را همدرد زحمتکشان نشان بدهند. او در این گزارش گفت:

«تنها در فاصله بیست کیلومتری پایتخت که در آن هزاران تن از اشخاص ملی و بین‌المللی به‌خاطر دفاع از حقوق بشر کار می‌کنند، جای شرم است که بیشتر از پنجاه هزار کودک در داش‌های خشت‌پزی تحت اسارت و غلامی قرار گرفته‌اند و کارهای شاقه انجام می‌دهند.»

این گزارش که با بازدید از ۵۰۰ کوره خشت‌پزی در ولسوالی‌های ده سبز، بگرامی و منطقه پای منار صورت گرفته است، نشان می‌دهد که کودکانی که در این ولسوالی‌ها کار می‌کنند اکثر شان از ولسوالی بتی کوت ننگرهار و ولسوالی پغمان کابل می‌باشند.

وقتی کشوری به استعمار اشغالگران درآید، فاشیست‌های مذهبی‌کارد در دست به ذبح مردم بپردازند، تکنوکرات‌های مزدور این اشغال را تیوریزه کنند، و عوام‌فریب‌ها به گفته مائوتسه دون از دیدن امپریالیزم امریکا حال شان بر هم نخورد و به نام «استفاده از تضاد» به پای قصر سفید خوش و مست باشند، چرا این کودکان و هزاران کودک دیگر اسیر نباشند، رهائی آنان فقط در مبارزه قاطع علیه تمام نوات فوق‌الذکر امکان‌پذیر است.

کابل، زندان بزرگ جهان:

کابل را نمی‌توان شهر و پایتخت گفت. پس از آن که کشور ما به وسیله اشغالگران ۴۹ کشور زیر هجوم و بمبارد قرار گرفت، این شهر مرده، مرده‌تر از پیش به زندان بزرگ جهان تبدیل شد. تمام شهر کابل در بلوک‌های سنگین و کانکریتی زندانی شده است. سیم‌های خاردار، موانع، مسدود بودن کوچه‌ها، نگهبانان مسلح، گشت و گذار اشغالگران گوناگون، تیزرفتاری موترهای اردو، پولیس و امنیت پوشالی، کلاشنکوف‌های کمپنی‌های شخصی، بادیگاردان پوشالی‌ها، دود و غبارو نبود امکانات شهری، همه این شهر را به زندانی تبدیل کرده است که زندگی را نفس‌گیر ساخته و شهروندان کابل حس می‌کنند که بر سینه شهر شان هیولای وحشت خوابیده و زندگی در خفقان ادامه دارد.

کابل در ضمن این که زندان بزرگ جهان است، یکی از پایگاه‌های بزرگ اشغالگران نیز می‌باشد. هر جا وسایط این اشغالگران بر شهر حکمروائی می‌کنند، ساعت‌ها جاده‌ها برای این خونریزان مسدود می‌شود. دولت پوشالی که نوکر زندانبان اصلی (امریکا) می‌باشد، برای این که این همه وحشت را چونه‌پاشی کرده باشد، به جمع‌آوری کراچی‌های دستی پرداخته، غرفه‌های زحمتکشان را ویران کرده و به بدترین جنایت دست می‌زنند و قهرمان این جنایت، بسم الله محمدی وزیر دولت پوشالی در امور داخله و از همسلکان احمد شاه مسعود شورای نظاری می‌باشد.

و صدای به حق مردم در این میان از گلوی میراحمد باشند و ولسوالی فرزه ولایت کابل که کراچی میوه‌فروشی دارد و از ترس نوکران وزارت داخله از این کوچه به آن کوچه می‌گریزد، بالا می‌شود. او می‌گوید:

"وزیر داخله به مردم گفت، همه دیوارهای سمنتی را از مقابل وزارت خانه‌ها، سفارتخانه‌ها، منازل فرماندهان و رهبران جهادی بر می‌دارد. این کار را می‌کند و آن کار را می‌کند، آیا زور وزیر داخله به سفارت امریکا و انگلیس می‌کشد که دیوارهای سمنتی آنان را دور کند. آیا زور وزیر داخله به رهبران جهادی و دیگر مقامات خواهد

رسید که موانع را از مقابل منازل آنان دور سازد، طبعاً که نمی رسد، به خاطر آن که خود را کاریگر نشان دهد، پشت ما مردم فقیر را گرفت، آیا آنها نمی دانند که زن و فرزند ما نان می خواهند؟»
و صدای میراحمد با صدای هزاران زحمتکش دیگر گره خواهد خورد و روزی از این همه شیادان خارجی و داخلی حساب خواهند خواست.

اردوی پوشالی، پوشالی تر می شود:

اردو و سائر نهادهای امنیتی افغانستان که با پول امریکا راه اندازی شده است، یک اردوی پوشالی است که در دراز مدت وظیفه آن سلاخی توده های عزیز ما است. اکنون امریکا به خاطر این که این اردوی پوشالی را پوشالی تر بسازد و لگام آن را فشرده تر در دستان خود بگیرد، اخطار کرده است که کمک هایش به اردوی افغانستان پس از سال ۲۰۱۴ کاهش می یابد.

روزمانه دلی تیگراف از قول یک دیپلمات بلند پایه امریکائی می نویسد که امریکا نمی تواند در درازمدت به طور ثابت مخارج اردوی افغانستان را بپردازد. در حال حاضر ۹۰ درصد مخارج اردوی پوشالی به وسیله امریکا پرداخته می شود که ارزش آن سالانه ۱۲ میلیارد دلار می باشد.

این هشدار ها به خاطر صورت می گیرد تا اردوی افغانستان بیش از پیش پوشالی تر شده و به نسبت پوشالی بودنش در چنگ امریکائی ها قرار گرفته و به حیث نیروی اجیر از آن در سرکوب جنبش های افغانستان و منطقه استفاده نماید.